ב) ב"ב קמב: כתובות ז: [זבחים לב.], ג) [ב"ב קה.],

ד) ותוספתא פ"טו. ה) ל"ל

י) ושוספות פישן, שאי כיפי מלוה שלו. יעב"ך, ו) ואמנס בסוכה נב: משמע כפיי הראשון עיי מערכי לשון

ערך דיגלת סוף הערה לא], (נע"ב], ח) [לקמן קיט.],

ט וב"ב דף קמב.],

ושחרות. ישראל ששיעבד עבדו לב״ח ושחררו הלוה יצא לחירות והמלוה בום ל ואין מאכיד. נראה לפרש שהעובר פוסל בעבדי אביו ואין גובה מלוהם ממקום אחר: בכסובסה. שהיא אלף זוז דהא מאי דאשבחו ברשותי׳ אשבחו: אבל למיתן דמי ומישקל לא. אלא שלו הן עולמי׳ קמ״ל: בותבר' והניחה מעוברת. אע"פ שיש לה בנים הימנו והיא אוכלת בתרומה לא יאכלו עבדי נאן ברזל

> תום' חד מקמאי . אני נוטלת אשתכח דדילה נינהו ומצי למימר נחת רוח עשיתי לבעלי אלא אשה קאי ומוציא מיד הלקוחות מכח האשה. ומכרו שניהם לפרנסה רבותא נקט אפילו לפרנסה שוניהם צריכין לו אפ״ה ששניהם צריכין לו אפ״ה הבעל מוציא מיד הלקוחות ולא מבעי מה שהכניסה לו מטלטלין שהאשה מוציאה מיד הלקוחות אפי׳ בחיי בעלה וכן הבעל מכוחה אלא אפי׳ הכניסה לו קרקעות וקבלם עליו הבעל נמי . שיכולה לומר בשעת ית כתובה קרקעותי אני נוטלת אשתכח דדילה נינהו ואם מכרם הבעל הלקוחות אפי׳ בחיי בעלה . וכן אם לקח מן האיש וחזר מן האשה הוא בטל מיד . שיכולה לומר נחת רוח שיכולה לומר נחת רוח עשיתי לבעלי כיון שנטל הבעל עליו. (אבל נכסי מלוג שהגוף שלה אמרי? בפ' ח״ה שאינה יכולה לומר נחת רוח עשיתי לבעלי). ואפי׳ בחיי הבעל מוציאה מיד הלקוחות ולכך נהגו בנרבונה לכתוב בכתובה הוא נתן לה קרקע פלוני והיא הביאה לו בנדונייתה כדי שתוכל לטרוף מן הלקוחות בחיי הבעל אם מכרן. וכן אם לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה כיון שיכולה לומר נחת רוח עשיתי לבעלי נמי ל)שלקח מן האינוה היא האשה היא חווציא מהלקוחות אפלו בחיי בעלה ולפיכך אמר רשב״ג שהבעל מוציא מיד השולח פי׳ בדין נכסי האיש והאשה ודין אפותיקי סתם ודין . אפותיקי מפורש. ומיהו מילתא פשיטא היא דנכסי הלקוחות אם מכרם הבעל עד שעת גביית כתובה והיינו דאמר פ' האשה שנפלו לה. אבעי לזבוני מי לא מזבין. ורש"י פי' ל"מ אם מת הוא או גרשה שהאשה מוציאה מיד עבדיו: הכח מחכלת. לקמן" מפרש הלקוחות אם מכר הוא בלא דעתה אלא אפי׳ מתה היא הוא מוציא מיד לה: כולן זכרים ל"ג כולן אלא ה"ג וכרים יאכלו כולן נקבות לא הלקוחות דשעת מכירה לאו מכירה ודאית היא שמא ימות הוא ונמצאת יאכלו. אם יש זכר בבנים אוכלים העבדים בשבילו ולא חיישינן לחלקו שלא כדין של עובר דשמא נקבה היא ואין לה חלק במקום בן ואת"ל זכר הוא שמא לפרנסה כגון שמכר האחד בפני חברו וקא׳ רשב״ג שאם מכרה האשה בפני בעלה הבעל מוציא מיד תפיל שכל היולדות מחצה חי זכרים ומחלה נקבות ויש שמפילות סמוך הלקוחות. זהו לשונו מה שפסק הרב אלפס דרבנן דאמרי עובר לית ליה מיעוטא דמפילות למחלה דנקיבות הוו להו זכרים הראוים לירש מיעוטא ולמיעוטא לא חיישינן. כולן נקבות זכייה מסתברא כוותייהו דרבא קאי כרבנן בפ' מי

ושחרור מפקיעין מידי שעבוד א"ר יהודה אהכניםה לו שני כלים באלף זוז ושבחו ועמדו על שני אלפים אחד נוטלתו בכתובתה ואחד נותנת דמים ונוטלתו מפני שבח בית אביה מאי קא משמע לן שבח בית אביה דידה הוי הא אמרה רב יהודה חדא זימנא מהו דתימא ה"מ היכא דמטיא למשקל בכתובתה אבל מיתן דמי ומישקל לא קמ"ל: בת ישראל שניסת לכהן ומת והניחה מעוברת לא יאכלו עבדיה בתרומה מפני חלקו של עובר שהעובר פוסל ואינו מאכיל דברי ר' יוםי אמרו לו מאחר שהעדת לנו על בת ישראל לכהן אף בת כהן לכהן ומת והניחה מעוברת לא יאכלו עבדיה בתרומה מפני חלקו של עובר: גמ' איבעיא להו מעמא דרבי יוםי משום דקסבר עובר במעי זרה זר הוא או דלמא ילוד מאכיל שאינו ילוד אינו מאכיל למאי נפקא מינה לעובר במעי כהנת מאי אמר רבה היינו מעמא דרבי יוםי דקסבר עובר במעי זרה זר הוא רב יוסף אמר יילוד מאכיל שאין ילוד אינו מאכיל מיתיבי אמרו לו לר' יוםי מאחר שהעדת לנו על בת ישראל לכהן בת כהן לכהן מהו אמר להם זו שמעתי וזו לא שמעתי אי אמרת בשלמא עובר במעי זרה זר הוא היינו דקא"ל זו שמעתי וזו לא שמעתי אלא אי אמרת ילוד מאכיל שאין ילוד אין מאכיל מאי זו שמעתי וזו לא שמעתי איהי היא קשיא אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי ר' יוםי אבל חכמים אומרים יש לו בנים אוכלים משום בנים אין לו בנים אוכלים משום אחים אין לו אחים אוכלים משום משפחה כולה זו ולא ס"ל הא א"ל שמואל לרב חנא בגדתאה יפוק אייתי לי בי עשרה דאימא לד באנפייהו המזכה לעובר קנה אלא יזו ום"ל מאי קמ"ל דפליגי רבגן עליה דרבי יוםי ומי פליגי (6) מתיב רבי זכאי זו עדות העיד ר' יוםי מפי שמעיה ואבמליון והודו לו אמר רב אשי מי קתני וקבלו והודו לו קתני דמסתבר מעמיה ת"רס יהניח בנים אלו ואלו אוכלים הניחה מעוברת אלו ואלו אין אוכלים הניח בנים והניחה מעוברת עבדי מלוג אוכלים כדרך שהיא אוכלת עבדי צאן ברזל לא יאכלו מפני חלקו של עובר שהעובר פוסל ואינו מאכיל דברי ר' יוםי רבי ישמעאל ברבי יוםי אומר משום אביו הבת מאכלת הבן אינו מאכיל הר"ש בן יוחי אומר זכרים יאכלו כולן נְקבות לא יאכלו שמא ימצא עובר זכר ואין לבנות במקום הבן כלום מאי איריא שמא ימצא עובר זכר תיפוק ליה דנקבה נמי פסלה חרא ועוד קאמר חדא דנקבה נמי פסלה ועוד שמא

ימצא עובר זכר ואין לבנות במקום הבן

כלום זכרים יאכלו והאיכא עובר קסבר

לא יאכלו שמא יהא עובר זכר כו": **חיפוק ליה**. דא"ינ הויא נקבה פסלה דכיון שכל אותן שלפנינו נקבות יש לעובר חלק בהן אפילו היא נקבה:

מאכיל את אמו דתרוייהו אעבדים ליכא למימר פוסל בעבדי אביו ואין מאכיל בעבדי אביו דכיון דאשמועינן דפוסל היכי משכחת שיאכיל ובחונטרס פירש כולה מילחא אאמו ואע"ג דאעבדים קאי ה"ק

שהעובר פוסל ואין מאכיל את אמו וה"ה לעבדיו דפוסל: למאר נפקא מינה לעובר במעי בהנת. אע"ג דע"כ דרשינן ההיא דרשא דילוד מאכיל דמהאי טעמא אמרינן לקמן דבת ישראל לכהן והניחה מעוברת דלא מאכיל דהתם לא שייך טעמא דעובר במעי זרה זר הוא דאפילו זר מאכיל את אמו ואפילו ממזר כדאמרינן לקמן (ד' סט:) מ"מ מיבעיא ליה לענין עבדים דאיכא למימר דוקה לענין המו דכתב בה קרה ויליד ביתו הם יאכלו דמיניה דרשינן שמאכיל את אמו דרשינן ילוד מאכיל אבל עבדים שאוכלים מטעם קנין כספו לא קאמר קרא ילוד מאכיל

שאינו ילוד לא: היינו דקאמר זו שמעתי כו'. הוו סברי דטעמא משום דילוד מאכיל:

ורבנן שהיו אומרים לו כן אוכלין בשביל כל המשפחה בולה. ה"מ למימר דטעמא דרבנן משום דלא סבירא להו דרשא דשאין ילוד אין מאכיל לגבי עבדים ולית להו נמי דעובר במעי זרה זר הוא אלא קבלה היתה בידו דטעמא משום דלא זכי בהו עובר וקלת תימה דהא מסתמא מעשה ידיהם עד שיולד הוא לעובר ולא לבני משפחה קשה לר"י דתנן בפרק יולא דופן (נדה ד' מד.) דבן יום אחד פוסל מן התרומה ופריך בגמרא מאי איריא בן יום אחד אפי' עובר נמי ומשני רב ששת מתניתין בכהן שיש לו ב' נשים אחת גרושה ואחת שאינה גרושה ויש לו בנים משאינה גרושה ובן יום אחד מן הגרושה פוסל בעבדי אביו ולאפוקי מדרבי יוסי דאמר עובר נמי פוסל המ"ל בן יום אחד אין עובר לא והשתא למה ליה לאוקמי כשיש לו שתי נשים אפי׳ אין לו אלא אחת גרושה ודוקא בן יום אחד אבל עובר לא דאוכלין בשביל כל המשפחה כולה לרבנן ואר"י דרב ששת לטעמיה דאית ליה במי שמתש המזכה לעובר קנה ולא אכלי בשביל המשפחה ולהכי מוקי בשיש לו בנים משאינה גרושה ואין העובר שבמעי גרושה פוסל משום דלח חיישינן למיעוטא דסמוך מיעוטא דמפילות למחלה דנקבות והוו להו זכרים מיעוטא כדלקמן ולאפוקי מדר׳ יוסי דרבי יוסי חיים למיעוטה והתי שפיר דבפרק מי שמת (ב"ב קמב. ושם) פריך למ"ד המוכה לעובר קנה מדתנן ביולה דופן (נדה דף מד. ושם) בן יום אחד נוחל ומנחיל אבל עובר לא ולא פריך מרישא דבן יום אחד פוסל דאיכא לאוקמא בשתי נשים כו': זר וסבירא ליה. אע"ג דשמואל פסיק

באע"פ (כתובות דף נט.) כרבי יוחנן

הסנדלר דאין אדם מקנה דשלב"ל

שמואל חשיב עובר כבא לעולם:

ראיכא זכר אבל נקבות לא יאכלו כולם. פי׳ עבדי לאן ברזל אלא עבדי מלוג בלבד לפי שמכח האשה הם באים ולא מכח הבנות:

אין

קנה (שם). תוספות ישנים

רב יוסף אמר ילוד מאכיל שאינו ילוד אינו מאכיל אבל לא ס"ל שיהא הטעם משו דעובר במעי זרה זר הוא דא"כ מאי קא מיבעיא להו לרבנן מאחר שהעדת מה ענין זה לזה בת ישראל שנשחת לכהו עובר במעי רה [הוא] ולא אכלי אבל במעי כהנת לא פסיל. [ורבה אמר לך אין טעמא רכ" יוסי משום דילוד מאכיל שאינו ילוד אינו מאכיל א"כ מה בטו מיניה רבנן בכהן במעי כהנת הלא מלמודה הלה טעמה משום דעובר במעי זרה הוא: יאימא קמייהו המזכה לעובר קנה. וא"ת והא אמר שמואל הלכה כר׳ יוחנן הסנדלר דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם וי"ל שאני הכא שהמתנה הויא בעולם ולא נהירא דהא אמרינן בגיטין (יג:) דלדבר שלא בא לעולם לא קנה אף דבר שישנו בעולם. ול"ל דעובר חשוב הכא בהוכר עוברה. וא"ת ומאי האי דקאמר זו ולא ס"ל וכו' והאמר ליה שמואל וכו' המזכה לעובר קנה ואת אמרת דהלכה קנה ומת מנונת ההכנה כחכמים דאין לעובר זכיה דלמא דגם רבנן [ס"ל] דמוכה לעובר קנה דאית ליה זכיה לעובר ובחוששין ליה זכיה לעובר ובחוששין למיעוט קמיפלגי דהרבה מנאי פליגי בהא ונפרש דר׳ יוסי סבר חוששין למיעוט שמא יהיה (לה) זכר קיים ורבנן לא חיישי דסמוך מיעוטא דמפילות למחלה זכרים ומחלה נקבות והו"ל

זכרים מיעוטא וי"ל דא"א

לומר כן מדקאמר שמואל לעיל אליבא דרבנן אין לו אחין אוכלין בשביל כל המשפחה א"כ טעמייהו משום דאין מזכר לעובר קונה דאין לומר משום דאין חוששין למיטוט דהא לאו מיטוט איכא דבין יהיה הולד זכר או נקבה יהיה לולד חלק בעבדים שאף נקבה מידש קודם לאחיו ולמשפחה: בולש זכרים יאכלו. הקונטרס לא גריס כולם זכרים דאפיי אי ליכא אלא חד זכר יאכלו בגללו ולא היישינן למיעוט שמא ימלא עובר זכר. אבל בנקבות לא יאכלו ז"ל כולם נקבות דאי איכא חד זכר אכלי ודוחק הוא למחוק גרסת הספרים. ונראה לה"ר נמנאל ליישב גרסת הספרים כולם זכרים יאכלו פי' כולם בין עבדי מלוג בין עבדי לאן ברול יאכלו כיון

וקי"ל אביי ורבא הלכה יק - אם - יהם יחיבה. כרבא וכבר כתבתי דבר זה בפרק מי שמת. מצאתי כתוב בחדושי שחדשתי לפני אבא מארי ז״ל שמעשה היה בלוניל לפני הראב״ד ז״ל ולפני זקני הרב ר׳ משולם ולפני הרב ר׳ שמואל ב״ר משה ע״ה באחד שנתן מתנה לבנו קודם ארבעים יום ליצירתו והיה מחלוקת ביניהם יש מהם שאמרו שהמתנה מתנה הואיל ודעתו של אדם קרובה אצל העובר ויש מהם שאמרו שאין המתנה מתנה דכיון דארבעים יום קורם ליצירתו מיא בעלמא הוא וכמו דלא יעיברה כלל דמיא ונגמר הדין ע״פ רוכם שהמתנה מתנה למין דארבעים יום קורם ליצירתו מיא בעלמא הוא וכמו דלא יעיברה כלל דמיא ונגמר הדין ע״פ רוכם שהמתנה מתנה ולאבא מארי ז״ל היה מסתברא כדברי היחיד שאין המתנה מתנה:

בתרומה לפי שהן של יורשים ויש לעובר בהן חלק ואין לעובר כח להאכילן בתרומה אי משום דהסבר עובר במעי זרה זר הוא אי משום דקסבר ילוד מאכיל שאין ילוד אין מאכיל שנאמר (ויקרא כב) ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו קרי ביה יאכילו: שהעובר פוסל. אם בת כהן נישאת לישראל והניחה מעוברת ואין לה בן אחר פוסלה מלשוב לבית אביה כנעוריה: ואינו מאכיל. אם בת ישראל לכהן היא ומת והניחה מעוברת אין בעובר כח להאכילה וה״ה לעבדים: אף בת כהן לכהן. כיון דאמרת שאין ילוד אינו מאכיל היאך העבדים אוכלין בתרומה מפני חלקו של עובר שהרי עבדיו הן ואין אוכלים אלא בשבילו והוא אין בו כח להאכיל: גבו' במעי כהנת. בת כהן מעוברת מכהן. אי אמרת משום זרות ליכא ואי משום שאין ילוד איכא: ווו לא שמעתי. לאיסור אלא להיתירא: יש נו בנים. אחרים לבד מעובר זה: אוכלים. העבדים בשביל בנים דעובר לית ליה זכייה: בשביל משפחה. שאין אחד מישראל שאין לו יורשין וכל זמן שלא נולד העובר זוכה הקרוב לירושת כהן ואוכלים בגינו: זו דברי רבי יוסי ולה סבירה ליה. לשמוחל דעובר חית ליה זכייה: בגדמאה. בעל אגדה. ל"ח שם מקום שהוח בבבל ששמו בגדד ו: ני עשרה. לפרסם חת הדבר: הניח בנים. הכהן ולא הניחה מעוברת: אלו ואלו. עבדי מלוג ועבדי לאן ברזל אוכלין דעבדי מלוג אוכלין בשבילה שהיא אוכלת בשביל בניה ועבדי לאן ברזל אוכלין בשביל בנים: הניחה מעוברת. ולא הניח לה בנים: אנו ואלו אין אוכלין. שהעובר אינו מאכיל לא את אמו ולא את העבדים: הניח בנים והניחה מעוברת עבדי מלוג אוכלים. שהם שלה ואין לעובר חלק בהן והיא אוכלת בשביל בניה: עבדי לאן ברול לא יאכלו מפני חלקו של עובר. שיש לו חלק בהן דאית ליה זכייה ולא ידעינן הי מתרמי לחלקו לפיכך עבדים אסורים לחכול: שהעובר פוסל. בת כהן המעוברת מישראל: ואינו מאכיל. בת ישראל המעוברת מכהן ולא את

א) נראה דל"ל נמי שלה שלקח מן האשה בטל הוא ותוליא מן הלקוחות.

שמת ואביי פליג עליה וכר׳

שו א מיי' פכ"ב מהל' אישות הלכה כו : סעיף יז ב ג מיי פ״ח מהלי תרומות הלי ד טור יו״ד סיי שלא:

עין משפם

גר מצוה

יח ד ה מיי׳ שם טור שם:

הגהות הב"ח (מ) גם' ומי פליגי והאמר ב" זכאי זו עדות:

מוסף רש"י

שהעובר פוסל ואינו מאכיל. כלומר שהעובר שנתעברה ישראלית מכהן בעלה שמת פוסל את המדד חלארול בחרוחה מפני חלקו, דעובר במעי זרה זר הוא ולא קרינא ביה ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו, דאינו ילידו של כהן לחרות כהו עד שינא לאויר הטולם. ואינו מאכיל אח העוכם, וחימו מחכים מת אמו ישראלית שעיברתו מכהן, דקי"ל שאוכלת בתרומה בשביל בנה כהן כאילו בעלה כהן כדכתיב ויליד ביתו יאכלו בלחמו, אבל עובר לא, דס"ל ר' יוסי עובר במעי זרה זר הוא (רשב"ם ב"ב קמא:)**. בגדתה. עיר** סדרו של רב שרירא גאון היא נוכרת (כתובות ז:). המזכה. מתנה על ידי אחר, לעובר. שנמעי אמו,